

De zondagse kerkgang.

Mijn vrouw (overleden in 2019) en ik zijn sinds 1976 koster van de Gereformeerde Kerk. Sinds de fusie met de Hervormde Gemeente is het gereformeerde kerkgebouw omgebouwd tot kerkelijk centrum en zijn we beheerders geworden na ons kosterschap. Zelfde gebouw, andere functie. Maar dat terzijde. Het kosterschap hebben we steeds gezien en ervaren als gastheer/vrouw voor de bezoekers. Als het weer het toeliet, stond ik zondags voor de deur om de kerkgangers welkom te heten. Dat scheidt ook vertrouwen en dat heeft een aantal keren tot bijzondere gebeurtenissen geleid. Leuke anekdotes zonder enige historische waarde, maar misschien wel aardig voor de verhalenbundel van de krant.

Zo is het een keer voorgekomen, dat een persoon vlak voordat zij naar binnen stapte, erachter kwam dat ze het collectegeld was vergeten. Dat zal ongetwijfeld wel vaker voorgekomen zijn, maar dat is een veronderstelling. Er zou geen diaken iets van gemerkt hebben, als zij de hand in het collectezakje gestoken zou hebben zonder er iets in te doen. Hooguit zou de diaken gedacht kunnen hebben: ik hoor niets, dus het zal wel papiergeld zijn! Deze mevrouw voelde echter een confrontatie met haar geweten en koos voor een andere optie. Bescheiden vraagde aan de koster: kan ik ook wat collectegeld van jou lenen? Je krijgt het zo spoedig mogelijk terug. Gelukkig had ik genoeg geld bij me om deze vrouw in goed vertrouwen van dienst te zijn en leende haar een aantal muntstukken. Ik weet niet op welke datum deze kerkdienst geweest is, maar als de zondag op 1 april viel moesten kerkgangers en kerkenraadsleden op hun qui-vive zijn.

Er werd in die tijd bij ons gecollecteerd met collectezakjes (ponkjies). De dienstdoende diaken haalde bij de rondgang het ponkje op en deed als eerste zijn gift in het ponkje. We hadden een aantal gemeenteleden op de hoogte gebracht van het feit, dat we de stiksels onderaan het ponkje los gemaakt hadden. Betreffende zondag, op 1 april dus, haalde de diaken het ponkje op en deed gewoontegedroeven als eerste zijn geld in het ponkje. Tot zijn verbazing hoorde hij het geld op de vloer (houten) vallen en hij was in de veronderstelling dat hij het geld per ongeluk naast het ponkje gedaan had. Enkele gemeenteleden met voorkennis zaten al hartelijk te lachen. En ja hoor, ook bij een tweede poging viel het geld op de vloer. Die persoon heeft zich toen waarschijnlijk afgevraagd: ben ik nou gek of is er met het ponkje iets niet in de haak. Het laatste dus. Grap geslaagd en mijn vrouw en ik hebben veel werk gehad om alle ponkjies weer dicht te naaien. Het vermaak heeft dat ruimschoots gecompenseerd.

Niet alleen op 1 april kon er iets aan de hand zijn. En zo is het gebeurd, dat ik na een vakantie vergeten was een glas water op de preekstoel te zetten. Het was een warme zondag in een warme zomer en toen de dominee tijdens de preek vergeefs om het glas water zocht, zei hij, tussen neus en lippen door, dat het water schaars begon te worden. Snel, alsnog een glas water gebracht. Volgende keer liet de dominee het wel om een opmerking te maken over het water. Er stond toen een emmer vol water op de preekstoel. Het water was dus duidelijk niet schaars en de dominee kon de grap wel waarderen.

Tegenwoordig is aan de kleding van de meeste mensen niet meer te zien of het nu een doordeweekse dag is of een zondag. Nog niet zo heel lang geleden was dat wel anders en dan had je op zondag de zondagse kleren aan naar de kerk. Nog langer geleden droegen de vrouwen een hoofddeksel en zaten de mannen en vrouwen van elkaar gescheiden in de kerk! Mijn anekdote is niet uit die tijd, maar wel uit de tijd van netjes gekleed gaan op zondag. Zo kwam er eens een vrouw naar binnen die, zoals vele anderen, eerst naar de spiegel liep om te zien of het haar wel netjes zat. Met enige schrik kwam ze erachter, dat ze de kam was vergeten. Probleem dus. Oh jee, wat nu. Met zo'n overigens nauwelijks verward 'pruikje' wilde ze niet naar binnen. Stel je voor, wat zouden de mensen wel zeggen! Naar huis gaan om een kam te halen, was geen tijd meer voor. De oplossing: de koster vragen om zijn kam. En ja hoor, die had hij wel. Mevrouw heeft haar haar gekamd, de koster

bedankt en is met een goed gevoel de kerk in gegaan en heeft de preek niet aan haar voorbij laten gaan, wat anders mogelijk wel het geval zou zijn geweest.

Meike de Jong